

SMUTEK PO NĚKOM (FIALOVÝ)

Pavlík seděl u stolu a rypal se v jídle. Bylo mu smutno. Jako by se měl každou chvíli rozbečet. Teta už s ním nebyla dlouho, tak už by si mohl zvyknout, ale přece to na něj občas přišlo. Zničehonic. Takový smutek. „Co je? Nechutná ti to?“ zeptal se starší brambor po talíři.

„Ho smutek takhle k zemi jako závali a jak ho dusí a škrtí, a Pavlík rodl ve sedli a po tvářích se mu kouřily slzy.“

„Pavlík!“ uslyšel po chvíli zavolat bratra, „už vylez, nebo to nevyjde-průta?“ pokračoval bratr a začal psát psou na ruku. Pavlík věděl, že je to podřuk, že to brácha dělá, aby ho nevyšel, a tak tam seděl dál a mlčel a polykal slzy. Jenže brácha nepřestával a přel na ruku ostrovní a Pavlík zničehonic vypískl smůchy a pak se rozchechtal. Několikrát kýtnul, pak zčerveněl od záchodu a vyšel ven. Měl pořád ještě slzy na tvářích, ale zároveň se smál. Bratr to viděl a zeptal se: „Jábe se stejáka po tátovi, vid’?“

Pavlík přikývl. „Jáke moz zavoláme, ne,“ usmál se bratr a vytáhl mobil. Navrvalal číslo, podal telefon Pavlíkovi a zatoumal seandovním hlasem: „Posdravuj ho!“ Pak se natáhl na gauč a pustil televizi.

„Haló,“ vypravil ze sebe Pavlík. „Tati...“ a to už byl smutek za horama.

SMUTEK MOC SMUTNÝ (ČERVENÝ, MOKRÝ A ZELENÝ)

Šlo se to už dávno a byl to velký smutek. Jenda s Tomášem přišli domů ze školy a našli v křesle mrtvého papouška. Byl to hrozný pohled. Ležel tam bez hnutí, a když na něj sáhli, byl důvěsa tuhý. Jenda se podíval na Tomáše a Tomáš se podíval na Jendu. Bylo jim hrozně. Přepadli se oba hrozný smutek a pláč. Věděli, že se to nedá vrátit, že jejich papoušek už nikdy neobžijne. Chodili po celém bytě a oba hlásně plakali. Občas sebou hodili na posel nebo do křesla a plakali ještě víc. Chvillemi se ozlíla, že je ten smutek už vyčerpán. Bylo to strašné. Byli to největší smutek, jaký kdy slzy a zase se rozplákali. Že když se podívali na křeslo, vyběhly jim zrcou zaší. A trval několik dní. Keřovali smyčkové v koutech pokoje a nemluvíli. Papoušek byl pryč a nedáto se s tím nic dělat. Tenhle smutek byl červený jako jejich uplakané oči a mokry jako všechny vypřákané slzy a taky zelený jako papoušek. Pak tatínek koupil nového a smutek odešel. I když jakoby od té doby pořád někde číhal, až se něco stane, že zase vyskočí a potrápí je.

SMUTEK ZE SMRTI (PRŮSVITNÝ)

Je to už dávno, co do Kristýnky vlezl. Bylo to kdosi u rybníka, když tam s mámou, támu, bratrem a sestrou a taky se psím stanovák. Bylo to tam moc krásné, celý den se všichni koupali a hráli a máma vařila a táta se opaloval a měl zelené listky na očích. Kristýnka se se samozřejmě honila po lese a jejich pejsek byl pořád s nimi, až se na chvíli ztratil. A když se vrátil, jeho krásný čumáček byl hubdý a strašně smradlavý. Všechny děti před tím už kaly a smály se, až si stájo sundal listky z očí a rozhodli, že se ten pes musí ale okamžitě umýt. A tak byl psi čumáček namočený do vody v rybníku z namýdlený mydlivou, ale nic mu to nepomohlo. Pes sotvašl pořádně, a tak musel spát v předstínce stanu a nešťastně vyř a tatínek ho celou noc okřikoval. No a ta noc vlezl do Kristýnky ten ledový průsvitný smutek, co vharé slzy do očí. Jak se tak hučila tím psím vycim a převalovala se ve spacáku, nahmatala si na krku nějakou bouli. A pak druhou a třetí, byly asi čtyři a bylo to divné. To budou asi jen nějaké uzliny, utěšovala se, ale utěšila se jí něco. Ano, to znamená, že máš rakovinu, pomyslela si a ztuhla. Věděla, že za nějakou chvíli za táta nemůže, přece je nebudě teď buďta a říkat jim ta strašná novina. Ani sestře a bratrovi to přece nemůže říct. Co bude dělat? Děšila se a měla slzy na krajíčku. A od té doby to v ni bylo – ten smutek z toho, že brzy umře a že se s tím prostě nedá nic dělat. A byl s ni pěkně dlouho, ten ochromující ledový smutek. Odešel vlastně, až když byla vešla. Jednou v noci, když klečela a modlila se. Na nebi zářil měsíček a sponista hvězd a Kristýnka cítila, že ten strach posouvá, že táje a že soupis vzhůru jako pírka a ruzi kdosi ve vesnici, daleko, oběleko, a možná ještě dál...

